

Redactor: DANIEL PENESCU

Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU, CRISTINA APRODU

Richelle Mead, *VAMPIRE ACADEMY*

Copyright 2007 © Richelle Mead

All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii LEDA,
imprind al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-523-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEAD, RICHELLE

Academia Vampirilor/Richelle Mead;

trad.: Cătălin Pruteanu. -

București: Leda, 2012

6 vol.

ISBN 978-973-102-522-3

Vol. 1. - 2012. - ISBN 978-973-102-523-0

I. Pruteanu, Cătălin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

UNU

L-AM SIMȚIT TEAMA ÎNAINTE de a-i auzi țipe-tele. Coșmarul ei pulsa în mine, smulgându-mă violent din visul meu, în care era vorba de o plajă și de un tip arătos care mă ungea cu ulei de bronzat. Imagini — ale ei, nu ale mele — mi se învâlmășiră în minte: foc și sânge, miros de fum, metalul contorsionat al unei mașini. Imaginile mă învăluiră, sufocându-mă, până ce o parte rațională a creierului meu îmi aduse aminte că acesta nu era visul *meu*.

M-am trezit, iar șuvițele de păr lung, negru îmi erau lipite de frunte.

Lissa era întinsă pe patul ei, zvârcolindu-se și țipând. Am sărit dintr-al meu, traversând repede intervalul de câțiva pași care ne despărțea.

— Liss, am spus, scuturând-o. Liss, trezește-te.

Țipetele ei se potoliră, fiind înlocuite de scâncete slabe.

— Andre, suspină ea. O, Dumnezeule.

Am ajutat-o să se ridice.

— Liss, nu mai ești acolo. Trezește-te.

După câteva clipe, pleoapele îi tremurară și deschise ochii, iar în lumina slabă am putut vedea că începe să-și

vină în fire. Respirația ei agitată se calmă și se sprijini de mine, rezemându-și capul de umărul meu. Am cuprins-o cu un braț și am mângâiat-o pe păr.

— E în regulă, i-am spus cu blândețe. Totul e în regulă.

— Am avut visul acela.

— Da. Știu.

Am stat așa câteva minute, fără să spunem nimic altceva. Când am simțit că emoțiile i se liniștesc, m-am aplecat spre noptiera dintre paturile noastre și am aprins lampa. Lumina slab, dar, de fapt, niciuna dintre noi nu avea nevoie de prea mult pentru a vedea în jur. Atras de lumină, motanul colegului nostru de apartament, Oscar, sări pe pervazul ferestrei deschise.

Păstră o distanță considerabilă față de mine — pentru cine știe ce motiv, animalelor nu le plac dhampirii — dar sări pe pat și-și frecă capul de Lissa, torcând încet. Animalele nu aveau nicio problemă cu moroi și toate o iubeau pe Lissa în special. Zâmbind, ea îi scărpină bărbia și am simțit-o calmându-se și mai mult.

— Când ne-am hrănit ultima oară? am întrebat, studiindu-i fața.

Pielea ei deschisă era mai palidă decât de obicei. Cearcăne negre îi atârnavă sub ochi și avea o înfățișare slăbită. La școală fusese foarte multă agitație toată săptămâna și nu puteam să-mi amintesc când îi dădusem ultima dată sânge.

— Au trecut cam... mai bine de două zile, nu-i așa? Trei? De ce n-ai spus nimic?

Ridică din umeri și nu se uită în ochii mei.

— Ai fost ocupată. N-am vrut să...

— La naiba cu asta, am spus, așezându-mă mai comod.

Nu-i de mirare că părea atât de slăbită. Oscar, nevrând să fiu atât de aproape, sări jos și se întoarse la ferastră, de unde putea privi de la o distanță sigură.

— Haide. Hai să o facem.

— Rose...

— *Haide*. O să te simți mai bine.

Mi-am înclinat capul și mi-am dat părul pe spate, dezgolindu-mi gâtul.

Am văzut-o ezitând, dar vederea gâtului meu și ceea ce oferea se dovediră mai puternice. O expresie înfometată îi străbătu chipul, iar buzele ei se deschiseră ușor, arătând colții pe care în mod normal îi ținea ascunși când trăia printre oameni. Colții aceia contrastau bizar cu restul trăsăturilor ei. Cu fața ei frumoasă și părul blond pal, semăna mai mult cu un înger decât cu un vampir.

Când dinții i se apropiară de pielea mea descoperită, am simțit că inima îmi bate mai repede, cu un amestec de teamă și nerăbdare. Pe ultima o detestam întotdeauna, dar nu mă puteam abține, o slăbiciune de care nu mă puteam elibera.

Colții ei mă împunseră tare și am țipat la scurta senzație de durere. Apoi aceasta se estompă, înlocuită de o

plăcere minunată, încântătoare care mi se răspândește în trup. Era mai bine decât în oricare alte dăți în care fusesem beată sau amețită. Mai bun ca sexul — cel puțin așa îmi închipuiam, de vreme ce n-avusesem parte de el până acum. Era un val de plăcere pură, delicată, cuprinzându-mă și promițând că totul va fi bine în lume. Părea să dureze la nesfârșit. Substanțele chimice din saliva ei declanșară un val de endorfină și am pierdut contactul cu lumea, am uitat cine eram.

Apoi, cu părere de rău, se termină. Durase, de fapt, mai puțin de un minut.

Ea se retrase, ștergându-și buzele cu mâna în timp ce mă examina.

— Te simți bine?

— Eu... mda. M-am întins pe spate în pat, amețită de pierderea sângelui. Trebuie doar să dorm ca să-mi treacă. Sunt bine.

Ochii ei deschise, verde-jad, mă priviră îngrijorați. Se ridică.

— Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

Am încercat să mă împotrivesc, dar ea plecă înainte de a putea eu îngăima vreo replică. Emoția provocată de mușcătura ei se diminuase imediat ce întrerupsese contactul, dar o parte din aceasta încă mai era prezentă în venele mele și am simțit cum pe buze îmi apare un zâmbet prostesc. Întorcându-mi capul, am ridicat privirea către Oscar, care încă mai stătea la fereastră.

— Nici nu știi ce pierzi, i-am spus.

Era atent la ceva de afară. Ghemuindu-se încordat, își zbârli blana neagră ca tăciunele. Începu să dea din coadă.

Zâmbetul mi se șterse și m-am silit să mă ridic. Lumea se învârtea în jurul meu și am așteptat să se liniștească înaintea de a încerca să mă ridic în picioare. Când am reușit, amețeala începu iar și de data aceasta nu mai dispăru. Totuși, mă simțeam suficient de bine pentru a face câțiva pași nesiguri până la fereastră și a privi afară împreună cu Oscar. Mă scrută precaut, se dădu un pic la o parte, apoi se întoarse la ceea ce îi atrăsese atenția.

O adiere caldă — nepotrivit de caldă pentru toamna din Portland — se jucă în părul meu când m-am aplecat în afară. Strada era întunecată și relativ tăcută. Era trei dimineața, cam singurul moment în care un campus universitar se liniștea, cel puțin întrucâtva. Casa în care închiriasem o cameră de opt luni se afla pe o stradă rezidențială cu imobile vechi, care nu semănau unele cu altele. Peste drum, un felinar licărea, aproape gata să se ardă. Arunca totuși suficientă lumină ca să pot desluși formele mașinilor și clădirilor. În curtea noastră, vedeam siluetele copacilor și ale tufișurilor.

Și... un om care mă privea.

M-am tras brusc înapoi surprinsă. O siluetă stătea lângă un copac din curte, cam la treizeci de pași depărtare, de unde se putea uita cu ușurință pe fereastră.

Era atât de aproape, că probabil aş fi putut să-l nimeresc dacă aş fi aruncat cu ceva în el. Cu siguranță, era suficient de aproape să poată vedea ceea ce Lissa și cu mine tocmai făcuserăm. Umbra îl acopereau atât de bine încât, chiar și cu vederea mea puternică, nu-i puteam distinge niciuna din trăsături, în afara staturii. Era înalt. Foarte înalt. Stătu acolo doar o clipă, abia vizibil, apoi pași înapoi, dispărând în umbrele aruncate de copaci în partea opusă a curții. Eram destul de sigură că am văzut și pe altcineva mișcându-se în apropiere și alăturându-i-se înainte ca bezna să-i înghită pe amândoi.

Oricine ar fi fost aceste siluete, Oscar nu le plăcea. În afară pe mine, de obicei se înțelegea cu majoritatea oamenilor, supărându-se doar când cineva reprezenta un pericol imediat. Tipul de afară nu făcuse nimic care să-l amenințe pe Oscar, dar pisica simțise ceva, ceva care a neliniștit-o. Ceva asemănător cu ceea ce simțise mereu la mine. O frică rece mă cuprinsese, aproape — dar nu în totalitate — ștergând orice urmă din extazul mușcăturii Lissei. Retrăgându-mă de la fereastră, am tras repede pe mine o pereche de blugi pe care i-am găsit pe jos, aproape gata să cad în timp ce făceam aceasta. Odată ce i-am îmbrăcat, mi-am înșfăcat haina și pe cea a Lissei, împreună cu portofelele noastre. Vârându-mi picioarele în primii pantofi pe care i-am văzut, m-am îndreptat spre ușă.

Jos, am găsit-o în bucătăria înghesuită, cotrobăind prin frigider. Colegul nostru de apartament, Jeremy,

stătea la masă, cu fruntea în mână privind trist în manualul de matematică. Lissa mă privi cu surprindere.

— De ce te-ai ridicat din pat?

— Trebuie să plecăm. Acum.

Făcu ochii mari și apoi după o clipă, înțelese.

— Ești... cu adevărat? Ești sigură?

Am încuviințat din cap. Nu puteam explica de ce știam sigur. Pur și simplu știam.

Jeremy ne privi curios.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi veni o idee.

— Liss, ia cheile mașinii.

El se uită când la una, când la cealaltă.

— Ce aveți...

Fără să ezite, Lissa pași către el. Teamă ei se revărsa în mine prin legătura noastră psihică, dar mai era și altceva: convingerea ei totală că voi avea grijă de tot, că vom fi în siguranță. Ca întotdeauna, am sperat că eram demnă de acea încredere.

Zâmbi larg și îl privi direct în ochi. Pentru o clipă, Jeremy privi fix, încă nedumerit, apoi am văzut cum devine docil. Ochii lui se încețoșară și o privi cu adorație.

— Trebuie să împrumutăm mașina ta, spuse ea cu blândețe. Unde-ți sunt cheile?

El zâmbi și m-am înfiorat. Aveam o rezistență ridicată la puterea de constrângere, dar tot îi puteam simți efectele atunci când era îndreptată către o altă persoană.

În plus, fusesem învățată întreaga viață că utilizarea ei nu era bună. Băgând mâna în buzunar, Jeremy îi dădu un breloc mare roșu.

— Mulțumesc, spuse Lissa. Și unde e parcată?

— În josul străzii, spuse el ca prin vis. La colț. La intersecția cu strada Brown.

La patru blocuri distanță.

— Mulțumesc, repetă ea, dându-se înapoi. Imediat ce plecăm, vreau să te reapuci de învățat. Uită că ne-ai văzut în seara asta.

El dădu din cap îndatoritor. Aveam impresia că s-ar fi aruncat în prăpastie pentru ea chiar în acel moment dacă ea i-ar fi cerut-o. Toți oamenii erau sensibili la puterea de constrângere, dar Jeremy părea mai slab decât majoritatea. Asta pica bine acum.

— Haide, i-am spus ei. Trebuie să ne mișcăm.

Am ieșit afară, îndreptându-ne spre colțul de care spusese. Eram încă amețită de la mușcătură și mă tot împleticeam, incapabilă să mă mișc pe cât de repede voiam. Lissa trebui să mă prindă de câteva ori ca să nu cad. Neliniștea aceea din mintea ei năvălea în mine mereu. Am încercat tot ce-am putut pentru a o ignora; trebuia să fac față și propriilor mele temeri.

— Rose... ce ai de gând să faci dacă ne prind? șopti ea.

— N-or să ne prindă, am spus cu înverșunare. N-o să-i las.

— Dar dacă ne-au găsit...

— Ne-au mai găsit și înainte. Nu ne-au prins atunci. Pur și simplu o să ne ducem cu mașina la gară și o să mergem în LA. Or să ne piardă urma.

Vorbeam ca și cum ar fi fost simplu. Așa făceam întotdeauna, cu toate că nu era deloc simplu să fugim de cei împreună cu care crescuserăm. Făceam asta de doi ani, ascunzându-ne oriunde puteam și încercând doar să terminăm liceul. Ultimul nostru an de școală abia începuse și viața într-un campus universitar păruse lipsită de pericol. Eram atât de aproape de libertate.

Nu mai spusese nimic și i-am simțit încrederea în mine crescând din nou. Acesta fusese mereu relația dintre noi. Eu eram cea care acționa, care se asigura că lucrurile se îndeplineau — uneori în mod nechibzuit. Ea era cea mai rațională, cea care plănuia lucrurile și le analiza îndelung înainte de a acționa. Ambele stiluri își aveau avantajele, dar pentru moment era nevoie de curaj. Nu aveam timp să ezităm.

Lissa și cu mine eram prietene încă de la grădiniță, când educatoarea noastră ne-a pus să ne facem lecțiile împreună. Să obligi copii de cinci ani, cât aveam noi atunci, să scrie corect *Vasilisa Dragomir* și *Rosemarie Hathaway* era mai mult decât o cruzime, iar noi — sau mai degrabă eu — reacționasem în consecință. Aruncasem cu cartea în învățătoarea noastră și o făcusem o nemernică fascistă. Nu știam ce înseamnă acele cuvinte, dar știusem cum să lovesc o țintă în mișcare.

Lissa și cu mine fuseserăm, de atunci, de nedespărțit.

— Ai auzit? întrebă ea brusc.

Dură câteva secunde pentru a percepe ceea ce simțurile ei mai ascuțite auziseră deja. Zgomot de pași, mergând repede. O grimasă lăasă să mi se vadă frustrarea.

Mai aveam două blocuri de mers.

— Trebuie să alergăm, am spus, apucând-o de braț.

— Dar nu poți...

— Fugi.

Am avut nevoie de întreaga mea voință pentru a nu leșina pe trotuar. Corpul meu nu voia să alerge după ce pierduse sânge sau în timp ce metaboliza efectele salivei ei. Dar le-am ordonat mușchilor mei să nu se mai vâcărească și să se țină de Lissa în timp ce pașii noștri loveau cu zgomot înfundat cimentul. În mod obișnuit, aș fi putut să o întrec fără vreun efort suplimentar — mai ales că era desculță — dar în noaptea aceasta, ea era tot ce mă ținea în picioare. Pașii care ne urmăreau se auziră mai puternic, mai aproape. Stele negre îmi dansau înaintea ochilor. În fața noastră puteam vedea Honda verde a lui Jeremy. Ah, Dumnezeuule, dacă am putea reuși...

La zece pași de mașină, un bărbat ne tăie calea. Ne oprirăm brusc și am smucit-o înapoi de braț pe Lissa. Era el, tipul pe care-l văzusem pe partea cealaltă a străzii privindu-mă. Era mai în vârstă ca noi, poate pe la 25 de ani, și așa cum mi-l imaginasem de înalt, poate doi metri, doi metri și ceva. Iar în împrejurări diferite — să

spunem, dacă nu ne-ar fi împiedicat fuga disperată —, aș fi considerat că era chipeș. Păr castaniu lung până la umeri, legat la spate într-o codiță. Ochi căprui-închiși. O haină lungă maronie — *duster* mi se părea că se numește.

Dar înfățișarea lui era irelevantă acum. Era doar un obstacol care ne împiedica pe Lissa și pe mine să ajungem la mașină și la libertatea noastră. Pașii din spatele nostru încetiniră și am știut că urmăritorii noștri ne ajunseseră. În lateral, am detectat mai multă mișcare, mai mulți oameni apropiindu-se. Dumnezeuule. Trimiseseră aproape o duzină de gardieni să ne recupereze. Nu-mi venea să cred. Nici însăși regina nu călătorea cu atât de mulți.

Panicată și neputându-mi controla în totalitate gândirea rațională, am acționat instinctual. M-am împins în Lissa, ținând-o în spatele meu și la distanță de omul care părea să fie conducătorul.

— Lăsați-o în pace, am spus printre dinți. N-o atingeți.

Nu-i puteam desluși fața, dar întinse mâna într-un gest menit aparent să fie liniștitor, ca și cum eram un animal turbat pe care avea de gând să-l sedeze.

— N-am de gând să...

Făcu un pas înainte. Prea aproape.

Sărind brusc, l-am atacat, făcând o manevră ofensivă pe care n-o mai folosisem de doi ani, de când fugiserăm.